

گرامیداشت هفته حج با نمایشگاه عکس

همزمان با آغاز هفته حج مجموعه‌ای از عکس‌های حج، مکه و مدینه به نمایش گذاشته شد. ایسنا خبر داده که این نمایشگاه دیروز آغازشده و تا پایان هفته در تعدادی از ایستگاه‌های مترو شهر تهران ازجمله شادمان، توحید، ولی‌عصر(عج) و امام خمینی(ره) و همچنین در فضای سازمان حج و زیارت واقع در خیابان آزادی ادامه دارد.

«قهرمان» احتمالا پاییز می‌آید

بخش‌کننده داخلی «قهرمان» فرهادی مشخص شد. «خانه فیلم» به عنوان پخش‌کننده داخلی فیلم سینمایی قهرمان ساخته اصغر فرهادی در تدارک گسترده برای اکران این فیلم در ایران است. در فیلم قهرمان امیر جدیدی، محسن تنابنده، فرشته صدرعرفایی، احسان گودرزی، سارینا فرهادی و جمعی از بازیگران جدید حضور دارند. اولین نمایش این فیلم در بخش مسابقه هفتهادوچهارمین جشنواره کن خواهد بود و احتمالا در فصل پاییز در ایران اکران خواهد شد.

دولت آینده در حوزه‌های مختلف ادبیات و هنر با چه گرہ‌هایی روبه‌رو خواهد بود؟

۷ چالش فرهنگی برای دولت آینده

این روزها انتقاد از سکوت و بی‌برنامگی نامزدهای انتخابات ریاست جمهوری، یکی از واکنش‌های غالب اهالی فرهنگ و هنر و ما اهالی رسانه‌هاست. طی مناظره‌های انتخاباتی و نیز در طرح و برنامه‌هایی که آنها از راه‌های مختلف ارائه کرده‌اند، بی‌توجهی به خلاهای فرهنگ و هنر بسیار مشهود و نگران‌کننده بوده‌است. اگر هم در برنامه نامزدها، گاه با طرح و ایده‌ای نیز مواجه می‌شویم، کلی‌گراییی و دورماندن از واقعیت‌های موجود را در آنها می‌بینیم. حالا فکر کنید با این اوصاف، دولت آینده با

حوزه‌های مختلف هنر و ادبیات، چه قرار است بکند؟ آیا دولتی که بر سر کار خواهد آمد، با توجه به رصد ناقص مقولات فرهنگی، به درک درستی از رفح خلاها خواهد رسید؟

ما فارغ از یافتن پرسشی برای این پاسخ‌ها، از چالش‌ها و ایرچالش‌هایی نوشته‌ایم که دولت آینده در مقولات مرتبط با هنر، ادبیات و فرهنگ با آنها روبه‌رو خواهد بود. برای یافتن پاسخ پرسش‌هایی که طرح کردیم، کاری جز انتظار و بررسی عملکرد دولت آینده در زمان مقرر نمی‌توانیم صورت بدهیم اما از همین حالا فارغ از این‌که دولت آینده چه تصویری از این چالش‌ها

خواهد داشت و برای رفع آنها چه برنامه‌ای را به اجرا خواهد گذاشت، می‌توانیم آنها را فهرست کنیم. این را می‌دانیم که بسته فرهنگ کوچک، کم‌بضاعت و لاغرتر از هر زمان دیگری به دست دولت بعدی خواهد رسید و از این رو، کار مجموعه‌های فرهنگ آن دولت بسیار سخت خواهد بود. در این لاغرشدن، علاوه بر عملکرد مجموعه‌های فرهنگی، شیوع ویروس کرونا و زمینگیرشدن اغلب فعالیت‌های هنری در یک سال و چهارماه گذشته، مزید بر علت بوده‌است. حتی برخی عملکردهای مثبت سال‌های اخیر، با همه‌گیری کشدار این ویروس، رنگ باخته‌اند و دوباره باید مسیرشان از ابتدا پیموده شود.

گروه
فرهنگی

بخیر کردن آخر و عاقبت موسیقی

دولت یازدهم در دو سال پایانی خود با موضوع مهمی به نام کرونا دست و پنجه نرم کرد و این مساله بر تمام شوؤونات سیاسی، اجتماعی، اقتصادی و از جمله آنها حوزه فرهنگ و هنر نیز تاثیر گذاشت. یکی از هنرهایی که تحت تاثیر کرونا با تغییراتی در عرضه و انتشار روبه‌رو شد، حوزه موسیقی بود. در دوران کرونا، میزان کنسرت‌های حضوری بسیار کمتر شد و بیشتر فضای اجراهای آنلاین بود که جدی گرفته می‌شد. این مساله در عین حال که بستری تازه را برای فعالیت‌های هنری آشکار کرد، باعث شد لذت تماشای یک اجرای زنده برای مخاطبان دست‌نیافتنی‌تر تلقی شود. در این گیرودار، هرازگاهی نیز اجراهای حضوری برگزار شد که نکته عجیب آنها بالا رفتن قیمت این اجراها بود. افزایش شدید قیمت بلیت کنسرت امید حاجیلی و سه خواننده دیگر در تیر سال گذشته به بیش از سه‌برابر قیمت، مساله‌ای بود که خبر از آینده مهمی برای کنسرت‌ها می‌داد. مخاطبان موسیقی نگران این هستند که با رفح محدودیت‌های کرونایی و از سرگیری اجراهای زنده و کنسرت‌های موسیقی، قیمت‌ها به چه میزان خواهد رسید. احتمالا در حوزه موسیقی، نخستین چالش دولت تازه‌نفس همین خواهد بود که تکلیف قیمت کنسرت‌ها را مشخص کند.

یکی از مهم‌ترین مسائلی که در - دست‌کم - ۱۰ سال گذشته در فضای موسیقی شاهد بوده‌ایم، چالشی است که بر سر محتوای این کارشناسان و تصمیم‌گیران حوزه موسیقی و هنرمندان وجود دارد. بعلاوه انتشار تک‌آهنگ‌ها مدت‌هاست که جلوی منتشر شدن آلبوم‌ها را گرفته است. این در حالی است که فروش آلبوم‌ها که مجموعه‌ای از تک‌آهنگ‌ها هم به اقتصاد موسیقی کمک می‌کند و هم مزایای فرهنگی دارد. نمود پررنگ‌تر این اتفاق را در حیطه موسیقی پاپ می‌توانیم ببینیم فضای آن به اعتقاد کارشناسان، روز به روز مبتذل‌تر و بازیاری‌تر می‌شود. این دغدغه، تبدیل به سنگ بزرگی شده‌ است که دیگر در فضای موسیقی، صرفا علامت نزدن است، نه هدفی بزرگ که می‌توان با برنامه‌ریزی درست به مرز تحقق آن نزدیک شد. متاسفانه محتوای بسیاری از موسیقی‌های این روزها نه استاندارد درست و لازم را از لحاظ کیفیت موسیقایی دارد و نه ترویج‌کننده و اشاعه‌دهنده مفاهیم درستی میان مخاطبان هستند. این مساله آنجا اهمیت پیدا می‌کند که مخاطب اصلی موسیقی‌های رایج امروزی نوجوانان و جوانانی هستند که امید اصلی کشور به آنهاست. سیاستگذاران در دولت‌های قبلی به جای برنامه‌ریزی‌های درست و زمینه‌سازی‌های اثرگذار در این زمینه ترجیح داده‌اند اقدامات رفح تکلیفی را در دستور کار قرار دهند. اما سوال اینجااست واقعا چه زمانی موسیقی کشور به‌ویژه پاپ از این منجلابی که در آن گرفتار است، بیرون خواهد آمد؟ دولت بعدی اگر نخواهد مثل دولت‌های قبلی دست به کارهای رفح تکلیفی بزند، جدا باید فکری به حال این اوضاع بکند.

فکری برای صف اکران و توزیع عادلانه سینما

نزدیک دو سال از آغاز شیوع کرونا می‌گذرد و بدون تردید فوری‌ترین نیاز سینما همان نخستین چالشی خواهد بود که دولت سیزدهم را در ابتدای راهش با خود درگیر خواهد کرد. توجه به این نکته ضروری است که سینمای ایران تا پیش از کرونا هم به عارضه‌ای مبتلا بود که از آن با نام «فیلم‌سوزی» یاد می‌شد. عارضه‌ای که به فقدان تناسب میان حجم تولیدات سالانه سینمایی با ظرفیت اکران اشاره می‌کرد. هرچند که در میان کارشناسان بر سر علت آن از وجود مافیای اکران گرفته تا کمبود سالن‌های سینما اختلاف وجود داشت. با تمام اینها کرونا، قوز بالای این قوز گذاشت و بسیاری از فیلم‌های تولید سال ۹۸ و تعدادی از تولیدات سال ۹۹ هم پشت درهای سینما ماندند. حالا هر دولتی که بیاید اول از همه با مشکل برنامه‌ریزی برای اکران فیلم‌های این صف روبه‌رو خواهد بود. این مهم البته کارویژه شورای برنامه‌ریزی اکران است اما دولت نه‌تنها به‌عنوان عضو در این شورا حضور دارد بلکه نهایتا وظیفه تنظیم‌گری و تسهیل‌گری هم بر عهده وزارت فرهنگ متبوعه آن است و بلاشک در این موضوع مورد استیضاح و بازخواست اصناف و گروه‌های مرتبط قرار خواهد گرفت.

از ورود پول‌های کثیف به سازوکار فیلمسازی کشور در شاخه‌های مختلف، از سینمایی گرفته تا نمایش خانگی که بگذریم، دست‌کم دو دهه است که سینمای ایران با معضل کمبود سالن و فقدان عدالت فرهنگی در توزیع این سالن‌ها به نسبت جمعیت هر شهر، دست‌وپنجه نرم می‌کند. این مشکل تا اندازه‌ای چالش کلان دولت‌ها محسوب می‌شود که حتی با ورود نهادهای دیگر چون حوزه هنری در بازسازی سالن‌های شهرهای مختلف، موسسات وابسته به شهرداری‌ها و همچنین خصوصی‌سازی، تاسیس و بهره‌برداری سالن‌های سینما باز هم این مشکل حل نشد و بلکه خود تبدیل به معضلی مضاعف گردید. حالا با انبوه سالن‌ها و پردیس‌های تجاری- سینمایی در برخی مراکز و مناطق در کلانشهرها مواجه‌ایم درحالی‌که هنوز برخی شهرهای دور از مرکز، فاقد حتی یک سالن سینما هستند. دولت با برنامه‌ریزی و به پشتوانه نقش تنظیم‌گری خود می‌توانست برای حضور نهادهای مختلف و سرمایه‌گذاری آنها در سینمای مناطق محروم، این وضعیت را سامان دهد اما تاکنون دولت‌های مختلف، این بار را بر دوش نگرفته‌اند. باید دید دولت سیزدهم بالاخره می‌تواند به اصلی‌ترین چالش سینما که سال‌هاست بر سازوکار فیلمسازی کشور سایه انداخته، پایان دهد یا پس از چهار سال همچنان فقدان عدالت فرهنگی و چیره شدن مناسبات اقتصادی بر سالن‌سازی را به عنوان یک چالش پیش روی دولت بعد خواهد گذاشت؟

بماند برای دولت نجات غریق

کمتر کسی است در این ادعا مناقشه‌ای مطرح کند که شیوع ویروس کرونا، به تئاتر بیش از باقی هنرها آسیب زد؛ هنرهای نمایشی، از آنجا که به نفس حضور مخاطب وابسته‌اند، به‌مانند سینما و دیگر حوزه‌ها نتوانستند از مسیر نمایش آنلاین و... به حیات خود ادامه دهند و اگر بگوییم تئاتر دولتی و خصوصی ایران، امروز با ورشکستگی کامل فاصله چندانی ندارد، بیراه نگفته‌ایم. بنابراین نخستین چالش مجموعه فرهنگی دولت آینده در رابطه با تئاتر، بازگرداندن این ویرانه به مرحله‌ای پیش از ورشکستگی است. هنرمندان تئاتر دی ماه سال گذشته مقابل در مجلس شورای اسلامی تجمع و مطالبات‌شان را از دولت پیگیری و به کاستی‌ها اعتراض کردند. سپس آنها با اعضای کمیسیون فرهنگی مجلس شورای اسلامی نیز جلسه‌ای برپا کردند. معیشت آنان کاملا با مشکل روبه‌روست و عجلاتا کار دولت آینده، پیگیری و پرداخت وعده‌های مالی است که در طول یک سال گذشته به هنرمندان داده شده، اما تحقق پیدا نکرده است. اخیرا خبر رسید که مجلس برای حمایت از هنرمندان ۳۵۰ میلیارد تومان مصوب کرده است ولی ارج را در رئیس هیات مدیره خانه تئاتر هم مانند دیگر اعضای این تشکل می‌گوید، هیچ جزئیاتی درباره چگونگی پرداخت این مبلغ حمایتی نمی‌داند. با تغییر ساختار سیاسی کشور، هر یک از مجراهایی که در پیگیری پرداخت این حمایت مصوب، دخیل هستند، به‌راحتی می‌توانند از زیر بار این مسؤولیت شانه خالی کنند و این دولت آینده خواهد بود که باید پیگیر باشد.

پس از این‌که مطالبات مادی هنرمندان خسارت دیده از دوره رکود کرونا پرداخت شد، دولت آینده باید همه مسیره‌های ممکن برای بازگشایی تماشاخانه‌های آسیب‌دیده را ببیماید. در این مسیر باید سنگ جلوی پای تماشاخانه‌های خصوصی نیندازد و چه بسا مسیر را برایشان تسهیل کند؛ تماشاخانه‌هایی که محصول نگاه مجموعه‌های فرهنگی دولت حسن روحانی به خصوصی‌سازی در حوزه فرهنگ بودند و در ابتدا با رونق نیز همراه بودند اما حالا کاملا به گوشه رینگ رفته‌اند. آنچالش بعدی، بازگرداندن عموم مردم به سالن‌های تئاتر است. تئاتر ایران در دهه ۹۰ توانست بود نمایش‌هایی را عرضه کند تا بسیاری از مردم برای اولین بار، تماشای یک نمایش را تجربه‌کنند. این مهم البته از مسیر نمایش‌هایی موسوم به نمایش‌های لاکچری نیز طی شده بود. حالا دولت باید بدون تأسی به چنین نمایش‌هایی دوباره عموم مردم را به سالن‌ها بکشاند و تئاتر را دوباره از این‌که هنر خواص باشد، با مردم نیز آشتی دهد.

تئاتر

کوتاه کردن دست دلالتان

نخستین چالش دولت در رابطه با هنرهای تجسمی، به مانند دیگر حوزه‌ها، ابتدا تأمین خسارات ناشی از تعطیلی‌های دوره شیوع ویروس کرونا خواهد بود؛ خساراتی که هم هنرمندان و هم گالری‌دارها را در مواردی با خود درگیر و برخی را نیز از ادامه راه برای همیشه بازداشته است. در دوره تسلط کرونا بر فعالیت‌های هنری، دست دلالتان این هنر از ماجراهای بازار کوتاه نشد. می‌دانیم که تجسمی، هنری است بیش از باقی هنرها درگیر دلالت‌ها و پولشویان. آنها حالا منتظرند در اولین فرصت، کارهای معوقه‌شان را به نتیجه برسانند و شاید روزهای نخست دولت بعد را بهترین موقع برای کارشان ببینند. چراکه در این روزها دولت هنوز به طور کامل مستقر نشده و اجرای برنامه‌ها و فوریت‌هایش را آغاز نکرده است.

پس از توجه به فوریت‌های اقتصادی و آشفته‌بازارهایی چون حراج‌ها و ورود پولشویان و دلالتان به آنها، دولت باید فکری به حال جشنواره‌های دولتی مرتبط با هنرهای تجسمی کند. این جشنواره‌ها هم از مسیر خود خارج شده‌اند و هم تاثیرگذاری خود را با وجود برگزاری حراج‌ها در بخش خصوصی از دست داده‌اند. آنچه به دولت و تصدی‌گری‌اش در حوزه هنرهای تجسمی مربوط است، یکی‌اش همین برگزاری جشنواره‌های دولتی است که باید به لحاظ ساختار آثار و شیوه‌های برگزاری با تجدید نظر روبه‌رو باشد. یکی دیگر از ایرچالش‌ها در این حوزه، حفظ و ترویج برگزاری آنلاین کارگاه‌های آموزشی و نیز نمایشگاه‌هاست. نمایشگاه‌ها در دوره تسلط شیوع کرونا، گاه توانستند فروش خود را به همان کیفیت سابق ادامه دهند و حالا دولت آینده می‌تواند از این ظرفیت استفاده کند.

کاغذ گران و فرهنگ مظلوم

در سال ۱۳۹۹ نمایشگاه بین‌المللی کتاب تهران، تجربه تازه‌ای را پشت سر گذاشت و برای نخستین بار به صورت مجازی برگزار شد. این تجربه نقاط مثبت و منفی بسیاری داشت. از جمله این‌که دوروز ابتدایی نمایشگاه به علت فراهم نبودن زیرساخت‌های فنی، بسیاری از مراجعه‌کنندگان نتوانستند به بازدید و خرید کتاب بپردازند. از نقاط مثبت نیز می‌توان به آسانی تهیه کتاب برای ساکنان استان‌های مختلف کشور و امکان ارسال رایگان اشاره کرد. با این تجربه، امسال نیز کماتان چالش نمایشگاه کتاب برای دولت پیش‌رو باقی است.

دولت یازدهم که سال گذشته فرصت نمایشگاه را از دست داد و بین زمان برگزاری نمایشگاه حضوری تا نمایشگاه مجازی کتاب ماه‌ها تأخیر انداخت، امسال نیز اردیبهشت بی‌نمایشگاهی را رقم زد تا شاهد پیروزی دوباره کرونا بر نمایشگاه کتاب باشیم.

حال باید دید دولت آینده آیا مثل دولت قبل برگزاری نمایشگاه مجازی کتاب را در دستور کار دارد یا این‌که اساسا تا اردیبهشت سال ۱۴۰۱ می‌خواهد نمایشگاهی. چه ضروری چه مجازی. برای کتاب برگزار کند یا خیر؟ اما این را با قاطعیت می‌توانیم بگوییم که حال مولفان

ششمین جام قهرمانان بازی‌های ویدئویی ایران برگزیدگان خود را معرفی کرد

فینال فیفا بازها در پردیس سینماملت

بازیکنان فیفای ایران یعنی نیما صادقی و مهران علیزاده را شکست دادند تا به عنوان شگفتی سازان این جام لقب بگیرند. با دعوت عباس قانع، گزارشگر سرشناس فوتبال کشورمان این دو بازیکن روی سن سالن شماره ۹ پردیس سینماملت آمدند تا همه حاضران در سالن و البته دوستان‌شان را مهمان تماشای یک فینال جذاب و هیجان‌انگیز کنند. اما قبل از این‌که روی صندلی‌های‌شان بنشینند و دسته پلی‌استیشن ۴ را در دست بگیرند، به چند سوال عباس قانع درباره سابقه‌شان در بازی فیفا و پیش‌بینی‌شان از نتیجه این بازی پاسخ دادند. لایه‌لای این سوال و جواب‌ها بود که معلوم شد علیرضا دوستی و

تماشای مسابقات ورزش‌های الکترونیک بر پرده نقره‌ای سینما برای‌شان به یادگار بماند. ششمین جام قهرمانان بازی‌های ویدئویی ایران که با همکاری مشترک بنیاد و آپارات گیم کار خود را از چند هفته پیش آغاز کرده بود، بعدازظهر دیروز با برگزاری فینال رشته فیفا ۲۱ و آیین اختتامیه و اهدای جوایز برگزیدگان هر چهار رشته، با حضور تماشاگران به کار خود پایان داد.

رقابت پایانی رشته فیفا میان سیدمحمدحرب جعفری ۱۹ ساله و علیرضا دوستی ۱۸ ساله در حالی برگزار شد که این دو که به گفته خودشان تاکنون موفقیتی در عرصه مسابقات فیفا کسب نکرده بودند، برای رسیدن به بازی فینال، دو نفر از بهترین

درس ت همان ساعتی که تیم ملی فوتبال ایران برای رسیدن به مرحله بعدی انتخابی جام جهانی در ورزشگاه ملی منامه به

مصاف تیم کامبوج رفته بود و داشت کامبوج را گلباران می‌کرد، از آن سو علاقه‌مندان فوتبال در سراسر دنیا برای آغاز رسمی یورو۲۰۲۰ با بازی افتتاحیه میان ترکیه و ایتالیا در ورزشگاه المپیک رم، لحظه‌شماری می‌کردند. عشق فیفایی‌ها هم در پردیس سینماملت دور هم جمع شدند تا با تماشای یک مسابقه فینال تمام‌عیار، جذاب و حرفه‌ای میان دو فیفاباز جوان ایرانی، یک تجربه هیجان‌انگیز از

سعید محبی

روزنامه‌نگار

سیدمحمدحرب جعفری، روزگاری هم مدرسه‌ای بوده‌اند و حالا بچه‌محل. و این‌که علیرضا از دو سال پیش فیفا بازی کردن را شروع کرده و سیدمحمد محرب هم کمی بعد از آن و با تشویق‌های علیرضا به جمع فیفابازهای ایران پیوسته است و اصلا فکرش را هم نمی‌کردند در فینال مسابقات جام قهرمانان بازی‌های ویدئویی ایران روبه روی هم قرار بگیرند تا تکلیف قهرمان این جام مشخص شود. دو بازیکن که روی صندلی‌های‌شان نشستند، عباس قانع هم جایی میان جمعیت برای خود پیدا کرد و روی یکی از صندلی‌های سینما نشست تا بازی را گزارش کند. هر دو بازیکن تیم لیورپول را انتخاب کردند و خیلی نگذشت که سیدمحمدحرب جعفری با گل اول در دقیقه ۱۸ بازی، پیش افتاد و قانع با فریادهای شادی پس از گل، تماشاگران را مهمان یک گزارش هیجانی و پرشور کرد. جعفری گل دوم را هم در همان نیمه دوم زد تا شاید کمی خیال خودش و طرفدارانش را راحت کند. اما این پایان کار نبود و علیرضا دوستی یکی از دو